

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/125/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125208056
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2026:8125208056.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

8 29Csp/125/2025

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., práv. zast.: LEGALINK s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, IČO: 50 990 365, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 35 724 803, práv. zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadosťučinenie takto

rozhodol:

7 29Csp/125/2025

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietam.

III. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo sumy priznaného finančného zadosťučinenia, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

7 29Csp/125/2025

1. Žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 6.10.2025 sa domáhala zaplata primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3.500 EUR za porušenie jej spotrebiteľských práv konštatovaných v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 34Csp/187/2024.

2. Súd I. inštancie v uvedenom konaní konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalovaného na uplatnenie si nároku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere pre neplatnosť postúpenia pohľadávky v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z..

3. Z hľadiska určenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia má za to, že by súd mal prihliadnuť najmä na správanie žalovaného, ktorý v pôvodnom konaní, ktoré inicioval, požadoval od žalobkyni nedôvodné plnenie.

4. Poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 3Co/53/2016, podľa ktorého odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50% sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa pripraviť. Mestský súd v Košiciach v rozsudku zo dňa 20.12.2023 pod sp. zn. K3-16Csp/106/2023 priznal

primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.680,30 EUR s konštatovaním, že vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky zadosťučinenia, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo chcel obohatiť.

5. Poukázala na uznesenie NS SR pod sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo záverov, ktorého vyplynulo, že ak má zadosťučinenie reálne plniť svoj účel, je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale mala by mať tieto funkcie aj reálne, čo zadosťučinenie priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať.

6. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného. Uviedol, že skutkovo je objektívne ustálené, že žalobkyni nebolo zo strany žalovaného spôsobená žiadna ujma, pričom dôvodom zamietnutia žaloby v konaní pod sp. zn. 34Csp/187/2024 bola absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky v dôsledku vývoja judikatúry a neplatného právneho úkonu veriteľa.

7. Zo stanoviska NS SR R 47/2022 vyplýva, že zodpovedným subjektom, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nemusí byť iba jedna zo sporových strán v súdnom konaní, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný. Inak povedané, za porušenie práv spotrebiteľa nezodpovedal postupník a NS SR potvrdil, že postupca a nie postupník je pasívne vecne legitimovaným subjektom pre podanie takejto žaloby, nakoľko len banka sa ako veriteľ mohla dopustiť porušenia povinností uložených zákonom, keďže postupník nikdy nebol veriteľom zo spotrebiteľskej zmluvy.

8. Podľa názoru žalovaného aj keď to explicitne z citovaného rozsudku NS SR nevyplýva výkladom analógie legis nemožno dospieť k inému záveru než k tomu, že žalovaný nielenže nezodpovedá za akékoľvek porušenie spotrebiteľských práv, ale najmä nemôže byť pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovaný teda iniciovaním uvedeného konania, resp. ostatnými úkonmi v súvislosti s odkúpením domnejšej pohľadávky nielenže neporušil žiadne spotrebiteľské práva žalobkyne, ale ani jej nespôsobil žiadnu ujmu.

9. Žaloba bola zamietnutá z dôvodu neuvedenia splátky pri zosplatnení úveru čo je novou praxou NS SR. Dôležité je ako žalobkyňa vymedzuje svoje právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia a rovnako tak požadovanú výšku. V tejto súvislosti žalobkyňa porovnávala právnu úpravu, právne nezáväznú rozhodnutia v iných veciach bez poznania individuálnych premís v daných veciach a následne prešla k všeobecnej povahe primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovaný preto uvádza, že je potrebné dôrazne odmietnuť ničím nepodloženú výšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré žalobkyňa požaduje a to osobitne s poukazom na jej absolútny nezáujem o vrátenie čo len istiny úveru. Z praxe konajúceho súdu vrátane nadriadeného je známe, že všeobecné súdy priznávajú finančné zadosťučinenie v priemere vo výške 100 EUR. V tomto smere žalovaný osobitne poukazuje na závažné porušovanie povinnosti splácať poskytnutý úver zo strany žalobkyne voči veriteľovi, nakoľko táto doposiaľ uhradila z poskytnutého úveru vo výške 7.000 EUR len celkovo sumu 126,75 EUR. Je teda úplne evidentné, že žalobkyňa ako dlžník nemá absolútne žiaden záujem vrátiť ani istinu úveru s tým, že uhradila len jedinou splátku úveru, ale napriek tomu sa domáha ešte primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré má pôvod v jej nepoctivom zámere vrátiť veriteľovi poskytnutý úver a v porušovaní zmluvných povinností z jej strany, čo nemožno podľa názoru žalovaného označiť inak, než zjavne zneužívanie postavenia spotrebiteľa, ktorý sa domáha ochrany svojho vlastného nepoctivého zámeru.

10. Na podporu svojej argumentácie poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Prešove ako aj Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 17CoCsp/32/2020, 13Csp/135/2019, 9CoCsp/9/2024 ako aj 25CoCsp/4/2024.

11. S ohľadom na uhradenie len jedinej splátky úveru zo strany žalobkyne ako dlžníka resp. s ohľadom na obrovský nepomer medzi výškou úveru a úhradami dlžníka považuje žalovaný za absolútne neprípustné a v rozpore s dobrými mravmi, aby mohol byť takémuto dlžníkovi a chronickému neplatičovi priznaný nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.500 EUR. Žalobkyni teda nestačí, že poskytnutý úver nespláca, ale navyše sa chce svojou nepoctivosťou domáhať sumy z titulu, ktorá má pôvod práve

v jej porušení zmluvných povinností uhrádzať poskytnutý úver, keďže v prípade jeho riadneho splácania by veriteľ vôbec nepristupoval k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru.

12. Žalobkyňa v rámci dupliky zotrvala na dôvodnosti argumentácie uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia čo do základu ako aj výšky.

13. Súd na základe skutkových tvrdení žalobkyne, popretí skutkových tvrdení žalovaného, oboznámením obsahu spisu 34Csp/187/2024 ako aj ďalším spisovým materiálom zistil tento skutkový stav:

14. Súd I. inštancie rozsudkom zo dňa 8.7.2025 pod sp. zn. 34Csp/187/2024 s dátumom právoplatnosti 2.9.2025 zamietol žalobu žalovaného voči žalobkyni o zaplatenie sumy 12.108,05 EUR zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej s jeho právnym predchodcom.

15. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalovaný nepreukázal, že zo strany jeho právneho predchodcu boli splnené podmienky platného postúpenia pohľadávky podľa § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. a to pre neplatnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a preto nemal postavenie aktívne vecne legitimovanej strany sporu.

16. Od 01.07.2024 nadobudol účinnosť nový zákon o ochrane spotrebiteľa č. 108/2024. Z ust. § 53 ods. 1 citovaného zákona vyplýva, že ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzatretú po 30.06.2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzatretých pred 01.07.2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30.06.2024.

17. V zmysle vyššie uvedeného, potom súd I. inštancie v súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia postupoval podľa zákona č. 250/2007 Z.z., keďže predmetom sú nároky vyplývajúce z porušenia spotrebiteľských práv žalobcu zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu ešte dňa 10.8.2022.

18. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok KS v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, sp. zn. 20Co/192/2016, sp. zn. 7Co/78/2017, sp. zn. 25Co/59/2017).

20. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi

spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

21. Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

22. Zo stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 48/2022 nesporne vyplýva, že pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinností v zmysle § 3 ods. 5, tretia veta zák. č. 250/2007 Z.z. je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.

23. Z odôvodnenia uvedeného stanoviska, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017 nesporne vyplýva, že v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. má právo na primerané finančné zadosťučinenie každý spotrebiteľ, ktorý si na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, prípadne osobitnými predpismi. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, ako aj funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa, ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, teda ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

24. Neobstojí námietka žalovaného nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne konštatovaných v konaní 34Csp/187/2024, v ktorom bola žalovanému zamietnutá žaloba o zaplatenie bankovej pohľadávky pre neplatosť postúpenia pohľadávky v zmysle ustanovenia § 17 zákona č. 129/2010 Z.z.

25. Súd I. inštancie poukazuje na závery rozsudku NS SR 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.3.2023, v ktorom odmietol dovolanie žalovaného o jeho povinnosti zaplatiť primerané finančné zadosťučinenia z dôvodu zisteného porušenia spotrebiteľského práva pre rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. Aj v tomto prípade bolo konštatované splnenie podmienok hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. z dôvodu zamietnutia žaloby žalovaného pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie pre neplatosť postúpenia pohľadávky.

26. Konštatoval, že nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že si len uplatnil odkúpenú pohľadávku a preto ho nemožno považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľského práva zodpovedala. Za úspešné uplatnenie práva je potrebné považovať aj obranu spotrebiteľa proti nároku uplatňovanému dodávateľom s tým, že žalovaný vyvolaním súdneho konania nie významnou mierou participoval do zásahu práv spotrebiteľa, ktoré skončilo jeho neúspechom v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky. Na uvedené rozhodnutie nadviazal NS SR aj vo svojej ďalšej

rozhodovacej praxe, napr. rozsudkom zo dňa 15.2.2024 pod sp. zn. 2Cdo/1/2022 ako aj Ústavný súd SR v rozhodnutí II. ÚS 97/2021.

27. V zmysle vyššie citovaných rozhodnutí najvyšších súdnych autorít je potom možné konštatovať, že vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa ako spotrebiteľ si voči žalovanému ako dodávateľovi v konaní pod sp. zn. 34Csp/187/2024 uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv upravených v zákone č. 129/2010 Z. z.. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľky súd považoval samotný nárok na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, avšak žalobe vyhovel iba čiastočne.

28. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností na strane žalobcu ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

29. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

30. Za daného stavu vzhľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých sa úspešne domohla na súde je nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodný. Je nepochybné, že žalobkyňa v zákonom konaní bola nútená podniknúť kroky na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa však svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila len svojou úspešnou obranou v konaní, v ktorom sa žalovaný domáhal voči nej zaplata bankovej pohľadávky a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť. Neuvedla, či konanie žalovaného a následná obrana jej spotrebiteľských práv viedli k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaný je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž (rozsudok KS PO 7CoCsp/32/2020, 7CoCsp/125/2020).

31. V zmysle vyššie uvedeného, preto súd I. inštancie považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 100 EUR z dôvodu, že táto nepreukázala, žeby konanie žalovaného malo negatívne dôsledky na vznik jej nepriaznivej majetkovej alebo sociálnej situácie. Vychádzal zo skutočností, že na strane žalovaného nevzniklo bezdôvodné obohatenie a v porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k priamym vyhrážkam a zastrášaniam zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jej psychiku či rodinný život. Významnou okolnosťou pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia bola aj skutočnosť, že žalobkyňa doposiaľ veriteľovi nevrátila ani istinu úveru, keďže z úveru poskytnutého vo výške 7.000 EUR doposiaľ realizovala úhradu len v sume cca 126 EUR, čo nerozporovala.

32. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na obohatenie spotrebiteľa ani kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale ide o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a musí zostať na úrovni a funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozhodnutie KS PO pod sp. zn. 2Co/137/2016, 17Co/17/2018 a 9Co/58/2018).

33. Rovnakú výšku primeraného finančného zadosťučinenia súd I. inštancie priznal za totožný dôvod porušenia spotrebiteľských práv aj v konaní vedenom pod sp. zn. 29Csp/46/2023 a 29Csp/69/2023.

34. Uvedená výška primeraného finančného zadosťučinenia bola akceptovaná aj rozhodnutiami odvolacieho súdu pod sp. zn. 3CoCsp/56/2020, 7CoCsp/41/2021, 8CoCsp/37/2021, 17CoCsp/24/2021, 13CoCsp/1/2023 ako aj 9CoCsp/9/2024.

35. Podľa § 255 ods. 1,2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

37. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

38. Civilný sporový poriadok nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 CSP., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 CSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k CSP, nakladateľství C. H. BECK).

39. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

40. Keďže predmetom konania bol nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisí od úvahy súdu, bol žalobkyňi priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu, preto jej patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

41. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sume primeraného finančného zadosťučinenia v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

2 29Csp/125/2025

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.